

Sygn. akt II CNP 14/11

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2011 r.,
skargi Bogdana K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 października 2010 r.,
wydanego w sprawie z powództwa Bogdana K.
przeciwko Bogdanowi D.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą powoda Bogdana K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 października 2010 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W podstawie skargi przytoczono przepisy art. 481 § 1 i art. 482 § 1 k.c., skarżący wskazał również, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi właśnie przepisami, bowiem nie zasądzone odsetek od wcześniejszej daty oraz odsetek od odsetek. W istocie jednak zarzuty sprowadzają się do podważania ustalonej w zaskarżonym orzeczeniu daty wymagalności roszczenia, tego bowiem dotyczy kwestia, czy należne są od wezwania do zapłaty, czy od dnia doręczenia faktury. To zaś, w jakiej dacie nastąpiło wezwanie do zapłaty, należy do sfery ustaleń faktycznych, podobnie jak kwestia, czy i w jakiej wysokości zgłoszone zostało żądanie zasądzenia odsetek od odsetek. Zgodnie zaś z art. 424¹ k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, choćby zostały przedstawione jako zarzuty naruszenia prawa materialnego. Trzeba też wskazać, że jednym ze składników szkody, jaką miał wyrządzić zaskarżony skargą wyrok, są koszty procesu w postępowaniu odwoławczym. Koszty procesu, którymi strona została obciążona w kwestionowanym w skardze orzeczeniu, nawet gdyby zostały one już uiszczone przed wniesieniem skargi, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 – 16, nr 223).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przyczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe powołał się jedynie na niedopuszczalność skargi kasacyjnej. Natomiast nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.